

Der er mange formaliteter i det nordiske samarbejde, men ministeren gør med stor ret opmærksom på det uformelle samarbejde. Det er netop i det uformelle samarbejde, værdien af det formelle samarbejde også vil afspejle sig. Det ser vi i relation til EU og vil også se det i relation til, at Danmark indtager en plads i FN's Sikkerhedsråd. Vi vil meget gerne genopleve det, at man hører Norden tale med én stemme også i FN-sammenhæng.

Lad mig afslutningsvis understrege, at Kristendemokraterne er tilhængere af, at Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd gradvis styrker samarbejdet med de baltiske lande, sådan som det senest er sket ved, at disse lande bliver inviteret med som partnere i Den Nordiske Investeringsbank. Dette samarbejde giver nye impulser, som kan være med til at forny det nordiske samarbejde, og det er der fortsat brug for. Vi ønsker delegationen et godt udbytte af sessionen i næste uge.

Kl. 10.45

Formanden:

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Indledningsvis vil jeg gerne sige tak for redegørelsen fra ministeren for nordisk samarbejde. Det er jo en redegørelse, som fremlægges en gang om året, og det er en omfattende sag med både store og små fællesnordiske projekter imellem hinanden.

Vi siger nu farvel til det islandske formandskab og goddag til dansk formandskab og venter selvfølgelig med spænding på programmerklæringen, som vi får på sessionen her i næste uge.

Man kan jo konstatere, hvis man læser redegørelsen, at det nordiske samarbejde lever og har det godt. Eller har det nu også det?

Der henvises flere gange i redegørelsen til begreber som dynamik, nytænkning, aktive initiativer osv. osv., men når man deltager i Nordisk Råd som parlamentariker, er det ikke altid dynamik og nytænkning, der står forrest på dagsordenen; så må man konstatere, at Nordisk Råd bruger enormt meget tid på at diskutere sig selv.

Nordisk Råd bruger fantastisk meget tid på at diskutere, hvordan det nu skal placere sig selv i international sammenhæng, hvordan Nordisk Råd skal sørge for at få nogle flere resultater, hvordan Nordisk Råd skal bevare den stilling,

det har haft i mange år som en spydspids eller som et eksempel på internationalt samarbejde.

Nordisk Råd har jo haft utrolig indflydelse ved, at det har haft modelkarakter over for flere andre typer samarbejde. Samfundsmodellen, som vi kender den i Norden, har dannet skole mange steder: samfundsmodellen med indbygget solidaritet over for svage grupper, samfundsmodellen med kvindernes ligestilling – som noget meget prominent – det har været Norden, der har været spydspids her, nordisk samarbejde på grænsepassageområdet har været mønsterdannende, det fælles arbejdsmarked har været mønsterdannende, politisamarbejdet har været mønsterdannende, udleveringsaftalen for kriminelle har været mønsterdannende.

Det, der er sket, er jo, at resten af Europa har kigget efter det nordiske samarbejde, har kopieret meget af det, og så er man jo ikke mere spydspids, hvis alle de andre haler ind på en og får de samme ordninger.

Det der tab af spydspidsstilling er jo noget, som Nordisk Råd kan mærke. Det er, som om alle andre er blevet lige så gode, som man selv var engang, og det giver selvfølgelig et problem i selvforståelsen i det samarbejde, der har været toneangivende for alt muligt; pludselig ser man bare sig selv som en del af et mønster, og måske er man oven i købet på nogle områder blevet overhalet af de andre.

Så i stedet for at bruge meget tid på at diskutere sig selv, synes jeg hellere, at Nordisk Råd skulle se at få lært lidt af resten af det europæiske samarbejde, f.eks. med hensyn til beslutningsmønstrene, og sørge for, at man ikke altid skal henslæbe tiden i utrolige diskussioner om, at alle skal være enige om alting, men også prøve at få indført nogle flertalsafgørelser, som man har i andre dele af det internationale samarbejde.

Det er selvfølgelig et meget sprængfarligt emne at tage fat på, men hvis Nordisk Råd skal bevare sin dynamik, skal det på en eller anden måde over i et spor, hvor det virkelig satser på at kunne tage nogle beslutninger på de områder, hvor man har hængt fast i hængedyndet i fantastisk mange år.

Vi kan nævne sådan noget som grænsehindrengerne, som det jo er helt latterligt at man efterhånden bliver ved med at snakke om, hvor man i andre dele af Europa har løst de her problemer ganske kontant ved at tage fat i nogle konkrete sager.